Ο.Λ.Μ.Ε.

Ανοιχτό Γράμμα προς όλους τους Καθηγητές / τριες

Συνάδελφε, /ισσα,

Αν γράφουμε τούτες τις γραμμές, είναι γιατί σώθηκε η ανοχή μας, γιατί η μνήμη μας σμίγει με τις εικόνες που έρχονται από το μακρινό παρελθόν γκρίζες, όλο και περισσότερο. Αυτά που ετοιμάζονται στον πολύπαθο χώρο της Παιδείας και της Εργασίας όλο και πιο πολύ χαρακτηρίζονται από την εντεινόμενη απαξίωση και εγκατάλειψη. Έτσι, λοιπόν, οι καθηγητές και οι καθηγήτριες από όλη τη χώρα, εμείς, το μεγαλύτερο σωματείο, με 90.000 στη δύναμή μας, απλωμένο σε όλη την επικράτεια, αποφασίσαμε πως δεν μας αρμόζει η σιωπή και η παραίτηση. Πως χρειάζεται ένας νέος αέρας αυτοπεποίθησης, ενότητας και δράσης, έτσι που να συνταιριάξουμε το ΘΕΛΩ με το ΠΡΕΠΕΙ και τις ΑΝΑΓΚΕΣ μας, και να στείλουμε ισχυρό μήνυμα στην εξουσία και την κυβέρνηση.

«Αν έτσι ήρθαν τα πράγματα, έτσι δεν θα πάνε».

- Η καινούργια χρονιά ξεκίνησε με λιγότερους εκπαιδευτικούς από όσους χρειάζονταν τα σχολεία μας.
- Η κυβέρνηση σχεδιάζει να χορηγήσει αυξήσεις για το 2006 και πάλι κάτω από τον πληθωρισμό, ενώ την ίδια ώρα οι λίγοι θησαυρίζουν, στις πλάτες των πολλών.
- Το σχολείο απαξιώνεται και παραμένει ξεχασμένο, διχασμένο (σε Ενιαίο Λύκειο και ΤΕΕ), καθόλου ελκυστικό στους μαθητές μας, στη σκιά των εξετάσεων, της απομνημόνευσης και της τυποποιημένης σκέψης.

Μα γιατί δεν μαθαίνει η νεολαία μας, ρωτάνε οι «αφελείς». Γιατί το σημερινό σχολείο, αποκομμένο από τη ζωή, όλο και πιο πολύ υποτάσσεται στις δυνάμεις της αγοράς, του κερδώου Ερμή, τυποποιεί την πληροφορία και τεμαχίζει τη γνώση, είναι ακριβό για τους γονείς και **στρέφεται στους εύπορους ελεγχόμενο από μία πολιτεία που επενδύει στα όπλα αντί για τη γνώση.** Η Τεχνική – Επαγγελματική Εκπαίδευση, η Ειδική Αγωγή, τα Μουσικά και τα Εσπερινά σχολεία συνεχίζουν να βιώνουν την εγκατάλειψη των κυβερνήσεων. Την ίδια ώρα χιλιάδες εργαζόμενοι, σάρκα από τη σάρκα μας, αντιμετωπίζουν τον απειλητικό Μινώταυρο της ανεργίας, ένας στους τέσσερις νέους οδεύει στον Καιάδα, το 8ωρο, μια σπουδαία κοινωνική κατάκτηση, θυσιάζεται στο βωμό του κέρδους, η ανασφάλιστη εργασία τρώει τα σωθικά της σταθερής εργασίας.

Υπάρχει ελπίδα; Όχι βέβαια αν μείνουμε απαθείς, αδιάφοροι, απεγνωσμένα μοναχικοί.

Η ελπίδα, αντίθετα, βρίσκεται στη δύναμη, στην πίστη και στο κουράγιο των πολλών, όταν αποφασίσουν να ενωθούν σαν ένας άνθρωπος και να αγωνιστούν για τα δικαιώματά τους.

Ακριβώς όπως διδάσκουμε στις τάξεις μας! Ακριβώς όπως μας διδάσκει η ιστορία, οι λαϊκές, δημοκρατικές παραδόσεις, οι πρόσφατοι αγώνες μας. Ό,τι κατακτήσαμε μέχρι σήμερα, το ωράριο, το «εξωδιδακτικό επίδομα», η μονιμότητα, το αμετάθετο, η «ακώλυτη μισθολογική εξέλιξη», η εργασιακή και παιδαγωγική ελευθερία είναι αποτελέσματα μεγάλων και σκληρών αγώνων. Οι ίδιοι οι νόμοι 2525/97, 2640/98 φαντάζουν σήμερα ανίσχυροι μπροστά στην αμφισβήτησή τους από τον εκπαιδευτικό κόσμο. Το αβίαστο συμπέρασμα είναι πως, όταν ο κλάδος μας όρθωσε το ανάστημά του και κραύγασε «ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ», κατόρθωσε να έχει και

χειροπιαστές νίκες. Νίκες και κέρδη τα οποία αποδόθηκαν ισότιμα σε όλους, σε αυτούς που αγωνίστηκαν και σε όσους απουσίασαν.

Συνάδελφε, / ισσα,

Μην ακούς τις Σειρήνες της διαίρεσης και την Κίρκη της ιδιώτευσης. **Μάθε, Άκου, Βλέπε, Μίλα**! **Ενώσου** στους Συλλόγους των σχολείων με αυτούς με τους οποίους αναπνέεις καθημερινά τη δημιουργία της τάξης. Αφουγκράσου την κραυγή διαμαρτυρίας των μαθητών, αλλά και των υπόλοιπων εργαζομένων, απέναντι στην οργανωμένη περιφρόνηση της παιδείας.

Αντιπαράταξε το δικό μας όραμα! Πάρε θέση!

Απευθυνόμαστε ιδιαίτερα στους νέους συναδέλφους μας που περνούν τις πύλες των σχολείων μόνοι και αβοήθητοι μαζεύοντας «σπυρί – σπυρί» την προϋπηρεσία στις εσχατιές της χώρας ή περνώντας τις συμπληγάδες ενός απαράδεκτου διαγωνισμού.

Καλούμε το νέο κόσμο της εκπαίδευσης να μη δεχθεί καμία έκπτωση στα οράματά του για ένα δάσκαλο φωτεινό, αξιοπρεπή και καταρτισμένο για δημόσια παιδεία, επιμόρφωση και αυξήσεις, ώστε να ζούμε από το μισθό μας. Αρνούμαστε την κακόφημη, πλέον, αξιολόγηση, που έχει στόχο να μας χειραγωγήσει και να «κατατάξει» τα σχολεία σήμερα, ώστε να τα κλείσει αύριο.

Ορισμένοι ισχυρίζονται πως «πρέπει να αλλάξουμε» και πως η συλλογική δράση πλέον δεν ωφελεί, πως τα σωματεία δεν έχουν πια νόημα και πως στη νέα εποχή ο «καθένας μπορεί να τη βολέψει μόνος του». Θα υποταχθούμε σε αυτή την εγωιστική, αδιέξοδη, ατελέσφορη και ύποπτη πρόταση; Ας θυμηθούμε πως «όποιος δεν κάνει τίποτε ένα τίποτε είναι ο ίδιος» και ας πορευτούμε αλλιώς.

Ανάμεσά μας υπάρχουν διαφορές απόψεων, παράλληλες εκτιμήσεις, ακόμη και συγκρουόμενες θέσεις.

Ωστόσο, ο αγώνας μας δεν ζητάει ούτε την ψήφο σου ούτε την ολοκληρωτική συμφωνία σου. Ζητάει την ψυχή σου, λεύτερη και αδούλωτη, και μία ελάχιστη συνεννόηση, όπως αρμόζει σε αυτούς που μεταλαμπαδεύουν τη γνώση. Δεν σβήνουμε τις διαφορές μας και τις πολιτικές προτιμήσεις μας. Απλά δίνουμε τα χέρια για να σμίξουμε τον κλάδο μας, όπως αρμόζει σε εργαζόμενους, και γράφουμε στον πίνακα ένα κεφαλαίο Α, που μπορεί και να σημαίνει **Αλληλεγγύη, Αγώνας, Αξιοπρέπεια, Αυτοπεποίθηση.**

Σε αυτή τη συγκυρία κινητοποιούμαστε

σαν δάσκαλοι, γιατί θέλουμε ένα σχολείο αντάξιο των προσδοκιών του λαού μας, με όλα τα παιδιά στην τάξη χωρίς να λείπει κανένα παιδί μέχρι τα 18 χρόνια του, με όλη τη φρεσκάδα της γνώσης και την παιδαγωγική ελευθερία στο εσωτερικό του,

σαν εργαζόμενοι, σύμμαχοι και παραστάτες των αγώνων που ξεσπούν δίπλα μας για το μισθό, τη σύνταξη, τη σταθερή εργασία και το δίκιο,

σαν πολίτες, γιατί θέλουμε έναν ανοιχτό ουρανό για όλους τους ανθρώπους με ίσα δικαιώματα και ελευθερίες, χωρίς τη φρίκη του πολέμου και τον τρόμο που μας σφίγγει σας θηλιά,

σαν γονείς, σημερινοί και αυριανοί, συμφωνώντας ότι τα παιδιά όλου του κόσμου είναι παιδιά μας χωρίς διακρίσεις και πως τα πτυχία τους πρέπει να οδηγούν στην εργασία, πως πρέπει να βαδίζουν με ψηλά το κεφάλι, σίγουρα για το αύριο.

Συνάδελφε, / ισσα,

Απέναντι μας είναι η πολιτική της φτώχειας, της υποβάθμισης της δημόσιας εκπαίδευσης, της δημιουργίας φτηνού εργατικού δυναμικού, των περικοπών. Μην τους κάνεις το χατίρι να πισωπατήσεις, να παραιτηθείς, να δειλιάσεις. **Χαμένος αγώνας είναι αυτός που δεν έγινε ακόμα.**

Έλα στο Σύλλογό σου, στο σωματείο, βοήθα τον «πεσμένο» να σηκωθεί, τσάκισε το σαράκι της ιδιώτευσης, ξεδίπλωσε τις γόνιμες ιδέες και τα πανό που ζωγραφίζουν το **αύριο.**

Χρωμάτισε με τους δικούς σου τόνους τα κοινά μας αιτήματα:

- **Άμεση αύξηση δαπανών για την παιδεία στο 5% του ΑΕΠ**
- **25% αύξηση στο μισθό μας**
- **Δημόσιο Σχολείο για όλα τα παιδιά**
- **Πλήρης σύνταξη με 30 χρόνια εργασίας**
- **Επιμόρφωση και Παιδαγωγική Ελευθερία**
- **Μόνιμοι διορισμοί – Όχι στην ανατροπή εργασιακών δικαιωμάτων**

Όλοι στην Απεργία 10 και 11 Νοέμβρη
Όλοι στο συλλαλητήριο 3/12 στην Αθήνα
και στις Γ. Συνελεύσεις του κλάδου

ΞΕΚΙΝΑΜΕ! ΌΛΟΙ ΜΑΖΙ ΜΠΟΡΟΥΜΕ

Νοέμβρης, 2005